

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

- Φ.— Μία τοὺς ἔχουν ἀπ' ἐδῶ, καὶ ἄλλη παραπέρα,
ποῦ τοὺς ἐπῆρ' ὁ διάολος καὶ μάννα καὶ πατέρα.
- Π.— Γὰρ ποιούς μοῦ λές, βρὲ Φασουλῆ;
- Φ.— Γὰρ τοὺς λαμπροὺς Βουλγάρους,
ποῦ μὲ τοὺς Σέρβους πολεμοῦν μετὰ μεγάλου θάρρους.
Καὶ ἴσως τώρα ποῦ μιλῶ οἱ Σέρβοι ξεφαντόνουν
μέσα σ' τὴ Σόφια, Περικλῆ, καὶ τοὺς Ρωμηοὺς μουτζόνουν.
- Π.— Κι' ἡ Συνδιάσκεψις λοιπὸν;
- Φ.— Καθόλου μὴ σὲ μέλη ..
κανεὶς τὴν ἄλλον δὲν ῥωτᾷ καὶ κάνει, ὅ, τι θέλει.
'Εκείνοι κάνουν πόλεμον μετὰ μανίας τόσης,
οἱ ἄλλοι Συνδιάσκεψιν, κι' ἔμεις διακοινώσεις.
Περὶ ὀρέξεως, θαρρῶ, σὺ δεὶς ὑπάρχει λόγος,
καὶ ὁ καθεὶς τὸ γούστο του ἐπιθυμεῖ εὐλόγως.
'Εν τούτῳ, φίλε Περικλῆ, ἀπὸ αὐτὴν τὴν πάλην
ἔμεις θὰ προσπορίσωμεν ὠφέλειαν μεγάλην
κι' οἱ Μαμαλοῦχοι ἀν πιεσθοῦν μετὰ τῆς Ἀρμενίας,
καθὼς κι' οἱ Μαυροσύνιοι μετὰ τῆς Ἀλβανίας,
κι' οἱ Σαδδουκαῖοι ἀν πιεσθοῦν μὲ τὸς Χαλδαίους,
ἀκόμη κι' οἱ Ἀτογγανοὶ μὲ τὸς Ἰουδαίους,
κι' ἀν κάθε τόπος ξεαφνα τὸν ἄλλον πολεμήσει,
ἀπὸ καθένα πόλεμον ὁ Ἕλληγν θὰ κερδίσει,
διότι ὅ, τι γίνεται κι' ἐγὼ σὲ βεβαιῶ
πὼς γίνεται, βρὲ Περικλῆ, γὰρ τὴν Ἑλλάδα μόνο.
- Π.— Καὶ ἡ βουλή, βρὲ Φασουλῆ, τί κάνει ἕως τώρα;
- Φ.— Ψηφίζει τὰς συνεισφορὰς καὶ ἔλο πέρνει φόρα.
Λομπάρδος λέγει πράγματα παραπολὺ σπουδαῖα,
μᾶς λέγει πὼς ἐγέρασε γιὰ τὴ Μεγάλη Ἰδέα,
πὼς ἐμεγάλωσε μ' αὐτὴν καὶ ἡ γνωστὴ του μύτη,
κι' ὑπὲρ πατρίδος ἔρωτα μανιακὸν κηρύττει.
'Ο κύριος Πρωθυπουργὸς γιὰ ἔλ' αὐτὰ θυμόνει
καὶ τοῦ Λομπάρδου ῥίχνεται καὶ σοῦ τὸν μπαγλαρόνει,
μᾶς λέγει πὼς ἐγέρσει κι' αὐτὸς γιὰ τὴν Ἑλλάδα
καὶ δύο πράγματ' ἀγαπᾷ: «πατρίδα καὶ σουμάδα.»
Διακηρύττει ἐνταυτῷ πὼς μίσος καὶ κακίαν
δὲν τρέφομεν παντάπασιν ἔμεις πρὸς τὴν Τουρκίαν,
πὼς ἡ Ἑλλάς μὲ τοὺς λαοὺς δὲν ἔχει διαιρέσεις,
καὶ εἶναι μ' ἄλλους φιλικαὶ τοῦ ἔθνους μας αἱ σχέσεις,
ἐφ' ᾧ κι' ἐγὼ εὐδαιμονῶν τὴν εὐτακτὸν πατρίδα
χειροκροτῶ ἀπὸ ἴψηλὰ μετὰ τοῦ Καραβίδα,
ἀν καὶ ὁ Πρόεδρος, φορῶν τὴ σκούφια του ἐκείνη,
προστάζῃ μὲ θυμὸν πολλὸν ἐκκένωσις νὰ γίνῃ.
Δὲν ξέρεις, φίλε Περικλῆ, πὼς θέλω καὶ μ' ἀρέσει
νὰ εἶμαι μ' ἄλλους φίλτατος, νὰ ἔχω μ' ἄλλους σχέσι-
ναὶ μὲν ὑπάγομαι κι' ἐγὼ εἰς τὴν ἐπιστρατεῖαν,
κι' ὑφίσταμαι τὰ πάνδεινα καὶ τὴν ἀχρηματίαν,
ἀλλὰ γι' αὐτὰ, βρὲ Περικλῆ, καθόλου δὲν μὲ μέλει,
ἐνδῶς εἰς τὸν πόλεμον τὸ ἔθνος δὲν μὲ στέλλει·
πλὴν δεῖται τὴν διάρρηξιν τῶν σχέσεων ἀκούω,
ἀμέσως κατ' Ἡρόδοτον τὴν πρύμναν ἀνακρούω.

- Μ' ἀρέσει νὰ μ' ἐπιστρατος ἐδῶ ὅτ' ἀ συνερά μου,
ἐμπρὸς σ' ἐσένα μοναχὰ νὰ δείχνω τάρματά μου,
καὶ τὴν καφφέ μου νὰ βρυφῶ μαζί σου ἐν εἰρήνῃ,
ἀν κι' ὁ καφφὸς μοῦ φαίνεται σπουδαίως θ' ἀκριβήνῃ,
ἀκόμη δὲ κι' ἡ ζάχαρι, τὰ κρέατα, οἱ σπάρκι,
τὰ λάδια, τὰ πετρέλαια, καθὼς κι' οἱ μπακαλῆροι,
διὰ νὰ μάθῃς ἄλλοτε, βρὲ Περικλῆ μπιρομπάντε,
νὰ μὴ γυρεύῃς πόλεμον καὶ σ' τάτου κ' ὁ καὶ ἀντε.
- Π.— Λέγε λοιπὸν, βρὲ γάιδαρε, περὶ βουλῆς συντόμως.
- Φ.— Εἰς τὸν Τρικύπη ἔπεσε βαρὺς ὁ Οἰκονόμος
καὶ τὸν ἐπαρallήλισεν εἰς γλώττωσι καὶ ὠρῆα
μὲ κάποιον κύριον γνωστὸν Δημήτρη Φαληρέα,
διότι ὅτ' ἀς ἡμέρας του ἔφαλτ' ἵσως τὸ κράτος,
καὶ ἀδειχσε τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου μα; ὁ πά ος.
Κατόπιν ὁ λευκόλιθος τῆς Διμήνης συζητεῖται,
κι' ἐκ τοῦ συστάδην πόλεμος γενναῖος συγκροτεῖται...
'Ἰδοὶ! ὁ Ἀργυροπούλης μετὰ τοῦ Ῥόκου πάλιν
ἀνοίγουν πρῶτοι, Περικλῆ, τὴν πεισματώδη πάλην,
ἀλλὰ φυτρώνει ξεαφνα κι' ὁ Ῥήτσος μὲς σ' τὴ μέση,
κι' ἀπὸ πικτοῦ μυρίζεται στηλιάρη πὼς θὰ πέσῃ.
— Φτοῦ! μασκαρᾶ. — Οὐστ! νὰ χαθῆς. — Σὲ περιμένω ἔξω...
— Βρὲ πῆγαινε σ' τὸ διάολο, γιατί θὰ σοῦ τῆς βρέξω.
— Εἶσαι δειλὸς καὶ ἀνανδρος. — Σιώπα, βρὲ χαμάλη.
— Ἄν σοῦ βασιτῆ, κόπιασε. — Σοῦ σπάζω τὸ κεφάλι.
— Μωρὲ δὲν ἔχεις καθαρὸ τὸ κούτελο καθόλου.
— Ἐοῦ δὲν τόχεις, πικτρὸ καὶ βρώμα τοῦ διαβόλου.
Αὐτὰ καὶ ἄλλα λέγοντες ζητοῦν νὰ ξεθυμάνουν,
κι' ἀμέσως ἔλ' οἱ βουλευταὶ τὰ κούτελά των πιάνουν,
νὰ ἔδουν ἀν ἔχουν πικτρὸν κι' ἐκείνοι τὸ κεφάλι,
κι' ἀρχίζουν πᾶ ἡ κουτελιὰς καὶ μὲ βόη μεγάλη.
'Ενας τοῦ ἄλλου, Περικλῆ, τὸ κούτελο κυττάζει
ἐνφ' ὅτ' ἄν Ῥόκον βουλευτῆς καπάνταγς φωνάζει
νὰ βγάλῃ τὸ πιστόλι του καὶ νὰ πυροβολήσῃ...
ὁ Ῥόκος ἐτοιμάζεται ὅτ' ἄν Ῥήτσο νὰ ἐρμήσῃ,
ὁ Ῥήτσος ἐτοιμάζεται ν' ἀνπιταχθῇ ὅτ' ἄν Ῥόκο,
ὁ δὲ Ἀνδρέας ὁ Τσιγγρὸς φοράει ἕνα στόκο,
καὶ βλέπει τὸτε πᾶνοπλον τὴν καθερμὴ μερίδα,
ἐνφ' ἐγὼ χειροκροτῶ μετὰ τοῦ Καραβίδα.
- Π.— Μωρὲ μ' αὐτὰ ὀποῦ μοῦ λές ὁ νοῦς μου ἔλος φρίττει,
κι' εἶναι ἀνάγκη σ' τὴ βουλή νὰ βάλῃς δυναμίτι.
- Φ.— Πῆγαινε σὺ, ἀν ἀγαπᾷς, γιατί ἐγὼ δὲν ξέρω,
καὶ εὐτε ἀποτέλεσμα κανένα δὲν θὰ φέρω,
κι' ἀντὶ νὰ κάψω, Περικλῆ, τοῦ ἔθνους τοὺς πατέρας,
φοβοῦμαι μήπως τιναχθῶ ἐγὼ εἰς τοὺς ἀέρας.
- Π.— Καὶ πότε θὰ βῶγομε κι' ἔμεις ν' ἀρχίσωμεν τὴν πάλην;
- Φ.— Αὐτὸ ποῦ λέγεις ἀπικτεῖ συζήτησιν μεγάλην,
κι' ἀν δὲν τὸ συζητήσωμεν καθ' ἕλον του τὸ πλάτος,
δὲν εἴμπορεῖ πρὸς πόλεμον νὰ σπρώξωμεν τὸ κράτος,
διότι θὰ χαλάσωμεν καὶ τὰς ἰσορροπίας,
κι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἔπειτα θὰ ἔχῃ συνεπείας.
Μόνον ὁ Δούνης εἴμπορεῖ τὸ ἔθνος νὰ συνδράμῃ,
ἐὰν συλλαλητήριον πολεμικὸν μᾶς κάμῃ,
καὶ πῆγαινε καὶ σὺ θερμῶς νὰ τὸν παρακαλέσῃς,
μὰ μὴν ξεχνᾷς τὰς φιλικὰς μὲ τὴν Τουρκίαν σχέσεις.
Αὐτὸ νὰ κάμῃς, Περικλῆ, ἀν πατριώτης εἶσαι...
- Π.— Ὅρσε λοιπὸν δεῖτ' ἡ κουτελιὰς, ἐὰν εὐαρεστήσαι.

Λοιπὸν ὑπὸ τοῦ Λεκατοῦ τὸ αὐριον ἑσπέρας
πρῶτην φορὰν θὰ διδαχθῇ Ῥωμαῖος καὶ Ζουλιέτα,
μὰ τραγωδία τοῦ Σαξπηρ ἀπὸ τὰς λαμπροτέρων,
καὶ τρέξῃ ἀπὸ σήμερον νὰ πάρῃτε μπιλιέτα.